

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka v právní věci

navrhovatelů: **a) Ing. J. P.,**

b) JUDr. Z. P.,

oba bytem X,

oba zastoupeni advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.,
se sídlem Slavíkova 23, Praha,

proti

odpůrkyni: **obec Radějovice,**

se sídlem Radějovice 10,

zastoupena advokátem JUDr. Jakubem Sýkorou,
se sídlem Prvního pluku 17, Praha,

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2016/OOP – územního plánu Radějovice – vydaného usnesením Zastupitelstva obce Radějovice ze dne 24. 8. 2016,

takto:

- I. Opatření obecné povahy č. 1/2016/OOP - územní plán Radějovice vydaný Zastupitelstvem obce Radějovice dne 24. 8. 2016 se dnem právní moci tohoto rozsudku ruší v části týkající se pozemku p. č. X v katastrálním území x.**
- II. Odpůrkyně je povinna zaplatit každému z navrhovatelů náhradu nákladů řízení v částce 11 364,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.**

Odůvodnění:

1. Návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se navrhovatelé domáhají zrušení opatření obecné povahy č. 1/2016/OOP - územního plánu R. vydaného Zastupitelstvem obce R. dne 24. 8. 2016 (dále též jen „opatření obecné povahy“ nebo „územní plán“), a to části týkající se pozemku ve vlastnictví navrhovatelů p. č. X v katastrálním území R. (dále

jen „pozemek navrhovatelů“). Navrhovatelé uvedli, že územní plán zahrnuje jejich pozemek do plochy smíšené nezastavěného území (NS) a vymezuje na něm regionální biokoridor RK X. Právě vymezení biokoridoru na pozemku navrhovatelů zasahuje nepřiměřeným způsobem do jejich vlastnického práva. V porovnání s předchozím územním plánem došlo ke změně spočívající jednak v zařazení pozemku navrhovatelů do plochy NS, jednak v rozšíření biokoridoru. Předchozí územní plán vymezoval biokoridor mimo pozemek navrhovatelů, jenž byl zařazen do výhledové plochy pro obytnou zástavbu.

2. Podle metodiky pro projektování územních systémů ekologické stability (dále jen „ÚSES“) je minimální šíře biokoridoru v případě lesních společenstev a společenstev mokřadů 40 m, v případě lučních společenstev 50 m. V daném případě má dojít k rozšíření krčku biokoridoru, přičemž při předpokládaném zalesnění tohoto krčku za účelem spojení dvou lesních komplexů by byla předepsaná minimální šíře biokoridoru dosažena již jen pozemkem p. č. X, jehož šíře je 46 m. Při ponechání lučního společenstva by postačily pozemky p. č. X a X, které dosahují šíře 58 m a jsou součástí přírodní plochy. Pozemek navrhovatelů je navíc oplocen, takže jeho zahrnutí do biokoridoru je nelogické a nefunkční. Oplocený pozemek nemůže naplnit cíl ÚSES, tj. zvýšit konektivitu krajiny. V rozhodnutí o námitkách navrhovatelů neuvedla odpůrkyně žádný relevantní důvod pro rozšíření plochy biokoridoru o pozemek navrhovatelů. Odkaz odpůrkyně na stanoviska dotčených orgánů nemůže obstát, neboť odpůrkyně byla povinna posoudit námitky věcně. Jelikož v rozhodnutí o námitkách není uveden žádný věcný důvod pro rozšíření biokoridoru, je rozhodnutí o námitkách nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odpůrkyně odkázala v rozhodnutí o námitkách na požadavek krajského úřadu, který ovšem nebyl obsažen v žádném závazném aktu, nýbrž pouze v jakémsi předběžném sdělení, z něhož ovšem neplynou důvody pro rozšíření biokoridoru na téměř 100 m. Obstát nemůže ani odkaz na zásady územního rozvoje, neboť ty nevymezují konkrétní plošný rozsah ÚSES, což je úkolem procesu pořizování územního plánu.
3. Navrhovatelé zpochybňují tvrzení odpůrkyně obsažené v odůvodnění územního plánu, že potřeba rozšířit ÚSES je dána výhledovou zástavbou severní části území obce (dřívější územní rezerva X). Navrhovatelé poukazují na to, že záměr zástavby v daném místě byl obsažen již v dosavadním územním plánu a nebylo důvodu rozšířit biokoridor. Napadené opatření obecné povahy plochu územní rezervy zmenšuje, nejsou tedy dány důvody k rozšíření biokoridoru. Nárazníkovou zónu mezi plánovanou zástavbou a biokoridorem lze vytvořit vhodným funkčním určením ploch, popř. regulací platnou pro tyto plochy (zvýšený podíl zeleně, vysázení stromořadí apod.).
4. Navrhovatelé dále uvádí, že v prvním návrhu územního plánu vedl biokoridor mimo pozemek navrhovatelů, pozemek byl součástí zastavitelného území. Tento návrh byl přitom schválen dotčenými orgány i krajským úřadem, tedy těmi, kteří následně žádali rozšíření biokoridoru. Autorizovaný projektant ÚSES prezentoval v letech 2012 a 2013 kladné výsledky výpočtu parametrů ÚSES, neindikoval potřebu jeho rozšíření. V roce 2016, kdy bylo zpracováno rozšíření biokoridoru, nebyly předloženy žádné výpočty, které by tento postup odůvodňovaly.
5. Navrhovatelé poukazují na to, že jejich pozemek byl oplocen na základě územního souhlasu vydaného Obecním úřadem K. dne 30. 4. 2015, k pozemku jsou přivedeny přípojky elektřiny, plynu, vody a kanalizace (jejich užívání bylo povoleno rozhodnutím

Obecního úřadu K. ze dne 28. 7. 2008). Vymezení biokoridoru může zabránit přeměně plochy pro bydlení, jak to předpokládal předchozí územní plán.

6. Navrhovatelé shrnují, že pro rozšíření biokoridoru na jejich pozemek není dán žádný legitimní (věcný) a zákonný důvod, jenž by odůvodnil omezení práv navrhovatelů. V důsledku absence legitimního cíle nemohou být splněny ani podmínky subsidiarity a minimalizace zásahu.
7. Odpůrkyně ve vyjádření k návrhu uvedla, že napadený územní plán byl pořizován na základě § 188 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 39/2015 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Funkční využití pozemku navrhovatelů před vydáním napadeného územního plánu bylo „plocha pro obytnou zástavbu ve výhledu“, což znamená, že bez změny územního plánu nebylo možné považovat pozemek za zastavitelnou plochu. Je otázka, zda územní souhlas a kolaudační rozhodnutí Obecního úřadu K. týkající se pozemku navrhovatelů byly vydány v souladu se zákonem. V návrhu č. 1 územního plánu z října 2014 byl pozemek navrhovatelů zařazen do plochy Z1, která byla vymezena jako zastavitelná plocha. Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) jakožto nadřízený orgán územního plánování vyjádřil přípisem ze dne 3. 12. 2014 nesouhlas s tímto návrhem, neboť při úpravě dle § 188 stavebního zákona nelze měnit územní plán. V následné komunikaci pak krajský úřad uvedl, že v regionálním ÚSES RK X nelze umístit zastavitelnou plochu, kterou je tak třeba z návrhu vypustit. Krajský úřad nevyhověl žádosti odpůrkyně a nepotvrdil odstranění nedostatků, neboť podle něho nebyl rozsah regionálního biokoridoru RK X vymezen v souladu se Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje. Odpůrkyně proto zapracovala všechny požadavky krajského úřadu, který dne 23. 9. 2015 potvrdil odstranění nedostatků návrhu, a to poté, co byl regionální biokoridor zpřesněn v souladu s dohodou s dotčeným orgánem na úseku ochrany přírody a krajiny. Navrhovatelé následně uplatnili námitku k návrhu územního plánu, které odpůrkyně nemohla vyhovět. Napadené opatření obecné povahy nemění účelové určení pozemku navrhovatelů, který nikdy nebyl součástí zastavitelné plochy, jeho účelem bylo uvést územní plán ze dne 16. 12. 2002 do souladu s aktuální právní úpravou. Možnost stavět na pozemku navrhovatelů ani dříve neexistovala. Odpůrkyně navrhla, aby soud návrh zamítl.
8. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k závěru, že návrhem napadený správní akt je skutečně opatřením obecné povahy, které bylo řádně vydáno a je účinné. Návrh byl podán ve lhůtě dle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění zákona č. 225/2017 Sb., ve spojení s čl. XXXVIII bodem 3 zákona č. 225/2017 Sb. Navrhovatelé tvrdí dotčení na svém vlastnickém právu k pozemku, který je řešen napadeným opatřením obecné povahy. Náleží jim proto návrhová legitimace.
9. Soud rozhodl o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy bez jednání, neboť odpůrkyně vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, souhlas navrhovatelů byl dán *implicitě* v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. Soud dokazování neprováděl, vycházel z listin, které byly shromážděny již v průběhu projednávání územního plánu a které byly podkladem pro opatření obecné povahy.
10. Z územního plánu obce R. schváleného usnesením Zastupitelstva obce R. ze dne 16. 12. 2002 (dále též „územní plán obce z roku 2002“) soud zjistil, že pozemek navrhovatelů byl součástí plochy X, nebyl součástí biokoridoru. Plocha X (plocha obytná městského typu)

je v územním plánu zmiňována jako nová lokalita obytné zástavby a zastavěného území, jde o louku přímo navazující na severní hranici katastrálního území R. na komunikaci a novou zástavbu H. J.. Od ostatní části katastru je toto území odděleno údolím a lesem P., které zároveň tvoří regionální biokoridor (str. 7). Navrhované nové funkční využití území počítá s etapizací rozdělenou na I., II. etapu a výhled v oblasti obytné zástavby, zemědělství, nerušící výroby a služeb. Globálně platí, že nejdříve budou vyčerpány plochy I. etapy, po jejich naplnění plochy II. etapy a pak teprve je možné uvažovat o využití ploch etapy výhledu (str. 8). Zastavitelná plocha u H. J. (tedy X) je zahrnuta do etapy „výhled“ (viz tabulky na str. 8, 11 a 28 a zásady prostorové regulace pro plochy BM na str. 33). Dále je na str. 24 k regionálnímu systému ekologické stability uvedeno, že řešeným územím prochází regionální biokoridor č. X, a to v délce cca 1 000 m, přičemž jeho šíře je 80 – 100 m. V severní části biokoridoru je v návaznosti na regionální biocentrum O. l. navržena plocha k zalesnění, minimální šířka biokoridoru zde je 60 – 100 m, napojení na regionální biocentrum O. l. bylo kladně konzultováno se zpracovatelem územního plánu obce J. a Okresním úřadem P.-v., referátem životního prostředí.

11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 14. 4. 2014 přijalo Zastupitelstvo obce R. usnesení, jímž schválilo pořízení územního plánu způsobem dle § 188 odst. 1 stavebního zákona, tedy úpravou územního plánu obce R. schváleného dne 16. 12. 2002.
12. V září 2014 byl zpracován návrh územního plánu, v němž byl pozemek navrhovatelů zahrnut do zastavitelné plochy Z1, která je návrhovou plochou s funkčním využitím jako plocha smíšená obytná – venkovská (SV). Pozemek nebyl součástí biokoridoru. Návrh byl předložen krajskému úřadu k vydání stanoviska dle § 50 odst. 7 stavebního zákona a zaslán dotčeným orgánům.
13. Krajský úřad jakožto dotčený orgán ochrany přírody vyjádřil v koordinovaném stanovisku ze dne 5. 11. 2014 připomínku k vymezení regionálních ÚSES, a to regionálního biocentra O. l. a regionálního biokoridoru O. l. – U R.. Uplatnil požadavek, aby bylo respektováno vymezení těchto prvků ÚSES v zásadách územního rozvoje, případné úpravy (tj. zpřesnění) byly provedeny autorizovaným projektantem ÚSES, včetně důsledného okomentování provedených úprav v odůvodnění územního plánu.
14. Krajský úřad jakožto nadřízený orgán územního plánování zaujal k návrhu stanovisko ze dne 3. 12. 2014, v němž poukázal na zásadní nedostatky návrhu. Úpravou územního plánu dle § 188 odst. 1 stavebního zákona nelze provádět změny územního plánu, jak tomu je v daném případě (dochází k vymezení nových zastavitelných ploch, dochází ke změnám v několika funkčních plochách, mění se rozsah veřejně prospěšných staveb atd.). Do zastavěného území nelze zahrnovat pozemky, na nichž není zástavba realizována. Krajský úřad zaujal obdobné stanovisko též dne 26. 6. 2015; uvedl v něm, že vymezený rozsah regionálního biokoridoru RK X není v souladu se zásadami územního rozvoje. V rámci úpravy územního plánu dle § 188 odst. 1 stavebního zákona nelze zpřesňovat prvky ÚSES vymezené v zásadách územního rozvoje.
15. Dne 18. 9. 2015 proběhlo jednání s krajským úřadem jakožto dotčeným orgánem na úseku ochrany přírody a krajiny, byla uzavřena dohoda spočívající v akceptaci všech požadavků a doporučení orgánu ochrany přírody. Tato doporučení vychází z toho, že regionální biokoridor O. l. – U R. (RBK X) je lesním biokoridorem regionální úrovně, jehož úkolem je spojit lesní biocentra a sloužit k migraci lesních a na les vázaných společenstev. Z hlediska funkčnosti biokoridoru je problematické jeho napojení na regionální

biocentrum severně od biokoridoru, neboť dochází k jeho zúžení až na minimální šířkové parametry. Rozšířením zástavby západně od biokoridoru by došlo k vytvoření větší sídelní struktury s výrazným vlivem na funkčnost biokoridoru (vysoká zastavěnost ploch, předpokládaná přítomnost nepůvodních dřevin v soukromých zahradách a jejich potenciální negativní vliv na složení cílových přirozených společenstev). Proto je třeba biokoridor v místě zúžení doprovodit plochou plnící funkci přechodové či nárazníkové zóny k zajištění funkčnosti biokoridoru. Dotčený orgán tak požaduje rozšířit biokoridor na nejméně 100 m, a to zmenšením zastavitelné plochy rezervy X. Je vhodné uvažovat o zalesnění krčku. Požadavek dotčeného orgánu odpovídá zásadám územního rozvoje. Pokud by nebylo toto doporučení akceptováno, je třeba odborně posoudit vymezenou trasu biokoridoru, a to nejen jeho prostorových parametrů, ale též funkčnosti.

16. Krajský úřad vydal dne 23. 9. 2015 potvrzení o odstranění nedostatků návrhu územního plánu, v němž uvedl, že regionální biokoridor K X byl zpřesněn v souladu s dohodou s příslušným dotčeným orgánem ze dne 18. 9. 2015, proto lze postupovat v dalším řízení o územním plánu.
17. V prosinci 2015 byl zpracován návrh územního plánu k veřejnému projednání, v němž byl pozemek navrhovatelů zahrnut do plochy smíšené nezastavěného území (NS), přičemž celý je součástí regionálního biokoridoru. Navrhovatelé podali k návrhu územního plánu námitku datovanou dnem 16. 3. 2016, v níž uplatnili totožné výhrady vůči rozšíření regionálního biokoridoru na jejich pozemek jako v návrhu na zrušení části opatření obecné povahy (viz výše). Dotčený orgán na úseku ochrany přírody a krajiny, uplatňující vyjádření ve vztahu k regionálním ÚSES, nevzněl k návrhu územního plánu připomínky.
18. Zastupitelstvo odpůrkyně přijalo dne 24. 8. 2016 usnesení, jímž rozhodlo o námitkách uplatněných k veřejnému projednání návrhu územního plánu konanému dne 21. 3. 2016, jak je uvedeno pod bodem 12 textové části A odůvodnění opatření obecné povahy č. 1/2016/OOP, a vydalo územní plán R. ve formě opatření obecné povahy č. 1/2016/OOP. Pozemek navrhovatelů je ve vydaném územním plánu zahrnut do plochy smíšené nezastavěného území (NS) a je součástí regionálního biokoridoru (šíře krčku biokoridoru je necelých 100 m). Biokoridor RK X je vymezen jako lesní biokoridor regionálního významu a je v celé délce stanoveného průchodu veden jako funkční. Původní výměra biokoridoru v úzké severní části katastrálního území R., tvořená plochami lesa a luk, byla upravena a rozšířena o původně zastavitelné plochy severně na území obce a tím bylo upraveno i rozšíření prostoru průchodu regionálního biokoridoru krajinou. Na str. 17 až 20 textové části odůvodnění územního plánu je popsána geneze tvorby ÚSES na území odpůrkyně. Ke změně šířky a rozsahu biokoridoru je uvedeno, že vzhledem k výhledu výstavby v severní části území obce (územní rezerva X) bylo přikročeno k rozšíření a zvětšení rozsahu biokoridoru směrem k plánovanému území zástavby, aby byla dle názoru krajského úřadu vytvořena nárazníková zóna biokoridoru.
19. Součástí vydaného opatření obecné povahy je rozhodnutí o námitkách, jímž odpůrkyně námitce navrhovatelů nevyhověla. Uvedla k tomu, že vymezení regionálního biokoridoru RK X bylo před veřejným projednáním návrhu územního plánu podstatně upraveno, a to z důvodu uvedení návrhu územního plánu do souladu se zásadami územního rozvoje. Byly respektovány požadavky dotčeného orgánu ochrany přírody vyjádřené ve stanovisku ze dne 5. 11. 2014, předběžném sdělení k pracovní verzi návrhu územního plánu ze dne 17. 6. 2015 a zápisu z konzultace ze dne 18. 9. 2015. Dále tím bylo respektováno stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 3. 12. 2014 a 26. 6. 2015. Pozemek

navrhovatelů se stal součástí biokoridoru poté, co dotčený orgán na úseku ochrany přírody a krajiny vznesl požadavek na vymezení koridoru pro průchod v šíři alespoň 100 m zmenšením plochy rezervy X. Vymezení biokoridoru tedy není v rozporu s principy vymezování ÚSES.

20. Ze Zásad územního rozvoje Středočeského kraje soud zjistil, že textová část zásad v odst. 195 stanoví jako jeden z úkolů pro územní plánování zpřesnit vymezení regionálních a nadregionálních biocenter a biokoridorů v souladu s metodikou ÚSES a požadavky specifických oborových dokumentací [Územně technický podklad Regionální a nadregionální ÚSES ČR (MMR ČR a MŽP ČR, 1996)] tak, aby byly dodrženy jejich minimální parametry a zajištěna jejich funkčnost. Regionální biokoridor X O. l. – U R. je v odst. 237 vymezen jako veřejně prospěšné opatření (ÚSES). Z grafické části zásad i jejich odůvodnění (výkresy I.2 Plochy a koridory nadmístního významu, I.4 Veřejně prospěšné stavby a opatření a II.3 Územní systém ekologické stability) plyne, že pozemek navrhovatelů je součástí regionálního biokoridoru RK X. Podle textové části odůvodnění zásad (podkapitola 4.4.3) zásady upřesňují vymezení ploch a koridorů pro skladebné části nadregionální a regionální úrovně ÚSES na území kraje. Na této úrovni se zabývá zejména prostorovými parametry prvků ÚSES (tj. plošným rozsahem biocenter a délkou biokoridorů), návazností systému vně i uvnitř kraje a koordinací vymezení ÚSES s dalšími veřejnými záměry a zájmy na regionální úrovni. Do zásad je promítnuto upřesnění a vymezení regionální úrovně ÚSES dle studie územních systémů ekologické stability Středočeského kraje, která byla vyhotovena v roce 2009 a vychází z jednotlivých územních plánů velkých územních celků, zohledňuje podrobnější vymezení ÚSES v platné územněplánovací dokumentaci obcí, prověřuje prostorové parametry ÚSES na úrovni kraje, kontroluje kontinuitu systému a navrhuje nápravu zjištěných nesrovnalostí a nedostatků ve vymezení regionální a nadregionální úrovně ÚSES.
21. Z výše uvedeného tedy plyne, že pozemek navrhovatelů byl v územním plánu obce z roku 2002 zařazen do zastavitelné plochy s funkčním využitím pro městské bydlení. Územní plán obsahoval etapizaci, nejprve měly být k navrhovanému funkčnímu určení využity plochy zařazené do I. etapy, po jejich vyčerpání plochy zařazené do II. etapy a poté plochy vymezené jako „výhled“. Nelze přisvědčit odpůrkyni, že pozemek navrhovatelů nemohl být dle regulativů obsažených v územním plánu obce z roku 2002 bez dalšího využit jako zastavitelná plocha pro městské bydlení. Územní plán takové užití pozemku navrhovatelů přímo, bez dalšího potřebného opatření povoloval, dokonce stanovil specifický regulativ pro výšku zástavby platný pro plochu X, do níž byl pozemek navrhovatelů zařazen (viz čl. 7 vyhlášky obce o vyhlášení závazné části územního plánu obce z roku 2002), pouze časově odsunul možné využití pozemku ke stanovenému účelu do doby vyčerpání obytných ploch zařazených do I. a II. etapy. Etapu označenou jako „výhled“ nelze ztotožnit se stávajícím institutem územní rezervy dle § 36 odst. 1 ve spojení s § 43 odst. 1 stavebního zákona, neboť podstatou územní rezervy je prověřit potřebu plochy určené ke stanovenému účelu a její plošné nároky. Bez „překlopení“ územní rezervy do zastavitelné plochy (změnou územního plánu či v novém územním plánu) nelze započít s využíváním daného území ke sledovanému účelu. Plocha X zařazená do etapy „výhled“ byla určena k přímému využití ke stanovenému účelu, bez nutnosti jakéhokoliv předchozího prověřování potřebnosti, vhodnosti či plošného rozsahu. Na tom nic nemění, že pokud by předchozí stavební zákon upravoval institut územní rezervy, je možné, že by plocha X byla vymezena právě jako územní rezerva. Pozemek navrhovatelů nebyl součástí biokoridoru (tedy ÚSES). Dne 19. 12. 2011 byly vydány Zásady územního rozvoje

Středočeského kraje, v nichž je pozemek navrhovatelů zahrnut do regionálního biokoridoru RK X. Napadeným opatřením obecné povahy bylo změněno funkční určení pozemku navrhovatelů stanovené územním plánem obce z roku 2002 tak, že pozemek přestal být součástí obytné plochy pro městské bydlení a byl zahrnut do biokoridoru RK X. Zbývající část plochy X pak byla převedena do územní rezervy X (SV). Je tedy zřejmé, že pozemek navrhovatelů byl v územním plánu obce z roku 2002 věcně řešen jako součást zastavitelné obytné plochy, zatímco v napadeném opatření obecné povahy je součástí stávající smíšené plochy nezastavěného území. Regionální biokoridor RK X, jenž byl již součástí územního plánu obce z roku 2002, byl rozšířen o pozemek navrhovatelů, což lze považovat rovněž za změnu věcného řešení. Závažnost změny věcného řešení, která se projevila v upraveném územním plánu, je zřejmá.

22. Soud shrnuje, že podstatou návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je tvrzení navrhovatelů, že v napadeném opatření obecné povahy došlo bez jakéhokoliv věcného důvodu ke změně funkčního určení jejich pozemku oproti dosavadnímu územnímu plánu obce z roku 2002. Soud se proto nejprve zabýval procesem úpravy územního plánu obce z roku 2002 ústícím ve vydání nového územního plánu.
23. Podle § 188 odst. 1 stavebního zákona územně plánovací dokumentaci sídelního útvaru nebo zóny, územní plán obce a regulační plán schválené před 1. 1. 2007 lze do 31. 12. 2020 podle tohoto zákona upravit, v rozsahu provedené úpravy projednat a vydat, jinak pozbývají platnosti.
24. Toto ustanovení má dvojí účel: jednak stanoví mezní časový okamžik, kdy pozbývají platnosti územní plány obcí vydané před 1. 1. 2007 (tedy za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb.), jednak umožňuje, aby tyto územní plány mohly být ve zjednodušeném procesním postupu upraveny (uvedeny do souladu se stavebním zákonem účinným od 1. 1. 2007), a získaly tak neomezenou časovou platnost.
25. Z přechodných ustanovení stavebního zákona (§ 187 a § 188) plyne zájem státu na tom, aby dříve vydané územněplánovací dokumentace pozbyly ve stanovených časových odstupech platnosti. Stavební zákon tím jednoznačně vyjádřil zájem na tom, aby územněplánovací dokumentace pořízené dle předchozích právních předpisů nebyly neomezeně aplikovány za účinnosti nové právní úpravy, která pojímá instituty územního plánování částečně odlišně.
26. Zákonodárce sice umožnil, aby územní plán obce přijatý před 1. 1. 2007 byl upraven, znovu vydán jako územní plán ve smyslu nového stavebního zákona a měl časově neomezenou platnost, ovšem proces úpravy ponechal zcela bez regulace. Obce, které se vydaly touto cestou, tak zákonodárce vystavil značné právní nejistotě, pokud jde o zákonnost jejich postupu při úpravě dříve vydaného územního plánu. Alternativou tohoto postupu je pořízení zcela nového územního plánu postupem dle § 44 až § 54 stavebního zákona.
27. Nedostatek právní úpravy postupu dle § 188 odst. 1 stavebního zákona se pokusilo řešit Ministerstvo pro místní rozvoj vydáním metodického doporučení ze dne 6. 2. 2009 nazvaného Možnosti úpravy územně plánovací dokumentace (ÚPD) na územní plán, vztah těchto úprav ke změně ÚPD. Dovedilo v něm, že územní plán vydaný na základě úprav dosavadní ÚPD musí být v souladu nejen s § 43 stavebního zákona, § 13 vyhlášky č. 500/2006 Sb. a její přílohou č. 7, ale také s částí druhou vyhlášky č. 501/2006 Sb. Rozsah projednání úpravy je třeba odvíjet od § 50 odst. 2 a 4 ve spojení s § 4 a § 51 až § 53

stavebního zákona. Úpravou dosavadní ÚPD dochází pouze ke změně vyjádření již dříve schválené koncepce podle požadavků platné právní úpravy. Nevzniká nová koncepce ani není dosavadní koncepce měněna např. vymezením nových funkčních ploch, určením jiného způsobu jejich využití, není rozšiřováno řešené území. Při dodržení těchto předpokladů nedojde úpravou dosavadní ÚPD ke změně dříve dohodnutých podmínek ochrany veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů. Z dosavadní ÚPD nebudou přebírány podrobnosti, které podle nyní platných právních předpisů nepatří do územního plánu. Při posouzení úpravy stávající ÚPD na nový územní plán krajským úřadem se postupuje shodným způsobem jako při pořízení a vydání územního plánu pořizovaného standardním způsobem. Při vydání dosavadní ÚPD upravené na nový územní plán se postupuje podle § 54 stavebního zákona. V případě, že by zastupitelstvo obce nesouhlasilo např. s původní koncepcí rozvoje území obce, přebíranou z dosavadní ÚPD, nebo že by byla v rozporu s ÚPD kraje, je nutné ukončit proces úprav dosavadní ÚPD a zahájit pořizování její změny podle § 188 odst. 3 stavebního zákona nebo pořizování nového územního plánu.

28. Posléze se výkladem § 188 odst. 1 stavebního zákona zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2012, čj. 7 Ao 5/2011 – 100, v němž uvedl: *„Účelem tohoto přechodného ustanovení je umožnit „transformaci“ celé dosavadní územně plánovací dokumentace obce, tedy její závazné i směrné části, na územní plán nebo regulační plán a přitom zachovat věcné řešení takto upravované územně plánovací dokumentace. Právní úprava přitom nepředpokládá, aby tato „transformace“ zahrnovala zásahy do dosavadní územně plánovací dokumentace obce, které budou mít dopad na změnu koncepce a funkce území. Postup úpravy není stavebním zákonem podrobně upraven. Proto se vychází z podstaty úpravy popsané v § 188 odst. 1 stavebního zákona, z rozdílů mezi starou a současnou právní úpravou obsahu územního plánu a z obsahu a pořizování návrhu územního plánu. Při úpravě se především předkládá schvalujícímu orgánu k projednání přímo návrh územního plánu (po jeho úpravě v souladu s platnými právními předpisy) bez zpracování a projednání předchozích etap, tj. bez zadání, popřípadě konceptu územního plánu. Úpravou nelze ani vymezovat nově zastavitelné plochy, resp. nelze řešit jednotlivé záměry variantně (ty lze vymezit pořízením změny územního plánu, která však nemůže být prováděna současně s úpravou), a měnit využití již vymezených ploch. Výsledkem úpravy dosavadní územně plánovací dokumentace podle § 188 odst. 1 stavebního zákona je pak nový územní plán, jež zachovává původní koncepci rozvoje území obce (výsledkem změny územně plánovací dokumentace ve smyslu ustanovení § 188 odst. 3 stavebního zákona vždy bude původní územní plán sídelního útvaru nebo územního plánu obce se změněnou závaznou částí). Výsledkem úpravy územně plánovací dokumentace ve smyslu § 188 odst. 1 stavebního zákona, schválené před 1. 1. 2007, je tedy nový územní plán ze dne 12. 10. 2010, který má svůj právní osud.“*
29. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že odpůrkyně chtěla původně převzít do upraveného územního plánu takové funkční určení pozemku navrhovatelů, které odpovídalo územnímu plánu obce z roku 2002. Ke změně došlo v důsledku stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování a dotčeného orgánu ochrany přírody, které trvaly na zahrnutí pozemku navrhovatelů do regionálního biokoridoru jednak s ohledem na soulad územního plánu se zásadami územního rozvoje, jednak z důvodu lepšího plnění funkce biokoridoru (širší a méně rušený průchod živočichů územím).
30. Soud se ztotožňuje s výše uvedeným závěrem metodického pokynu Ministerstva pro místní rozvoj, že v rámci úpravy územního plánu dle § 188 odst. 1 stavebního zákona je

třeba předložit zpracovaný návrh územního plánu nadřízenému orgánu územního plánování k zaujetí stanoviska dle § 50 odst. 7 stavebního zákona. Nadřízený orgán územního plánování hodnotí zpracovaný návrh upraveného územního plánu z hledisek zajištění koordinace využívání území s ohledem na širší územní vztahy, souladu s politikou územního rozvoje a souladu s územněplánovací dokumentací vydanou krajem. Jistě nelze akceptovat takový výklad § 188 odst. 1 stavebního zákona ve vazbě právě na § 50 odst. 7, dále § 53 odst. 4 písm. a), § 54 odst. 2 a 5 stavebního zákona, podle něhož by mohl být postupem dle § 188 odst. 1 stavebního zákona vydán územní plán, jenž by důsledně přebíral věcná řešení obsažená v dosavadním upravovaném územním plánu, která by však nebyla v souladu se zásadami územního rozvoje. Smyslem mechanismu, jenž umožňuje neomezenou platnost územního plánu vydaného před 1. 1. 2007 (po jeho přepracování dle nového stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů), jistě není, aby část tohoto územního plánu byla z důvodu rozporu s nadřazenou územněplánovací dokumentací neaplikovatelná a vyžadovala pořízení změny územního plánu za účelem odstranění tohoto rozporu. Úprava územního plánu obce vydaného před 1. 1. 2007 je přípustná jen tehdy, jestliže upravený územní plán bude v souladu s nadřazenou územněplánovací dokumentací.

31. Soud se dále musel zabývat tím, zda je akceptovatelné, aby v rámci postupu dle § 188 odst. 1 stavebního zákona byly za účelem dosažení souladu územního plánu s nadřazenou územněplánovací dokumentací prováděny změny věcných řešení obsažených v dosavadním (upravovaném) územním plánu. Jak uvedl krajský úřad ve stanovisku ze dne 3. 12. 2014, v rámci úpravy územního plánu nelze měnit věcné řešení území, akceptovatelné jsou pouze takové úpravy, které reflektují odlišný obsah aktuálně účinných právních předpisů v porovnání s právními předpisy účinnými v době vydání upravovaného územního plánu obce a mají charakter „technických“ úprav. Soud je toho názoru, že pokud je upravovaný územní plán obce v rozporu s nadřazenou územněplánovací dokumentací, přičemž uvedení návrhu územního plánu do souladu s nadřazenou územněplánovací dokumentací by vyžadovalo změnu věcného řešení obsaženého v upravovaném územním plánu, nelze územní plán vydat postupem dle § 188 odst. 1 stavebního zákona. Provádět změny věcného řešení obsaženého v upravovaném územním plánu je vyloučeno nejen ve vztahu ke změnám, které vychází z podnětu vlastníků nemovitých věcí či obce, ale i ve vztahu ke změnám, které by bylo potřeba provést za účelem zajištění souladu upraveného územního plánu s nadřazenou územněplánovací dokumentací.
32. Soud považuje za významné zdůraznit, že nadřízený orgán územního plánování není oprávněn při vydávání stanoviska dle § 50 odst. 7 stavebního zákona brát do úvahy, zda v průběhu úprav dosavadního územního plánu nebyly překročeny meze stanovené pro charakter přípustných úprav. Hlediska, která bere v úvahu, jsou taxativně vypočtena v § 50 odst. 7 stavebního zákona (k tomu srov. též odst. 8 stejného ustanovení). Jestliže krajský úřad ve svém přípisu ze dne 23. 9. 2015 potvrdil odstranění nedostatků návrhu územního plánu ve smyslu § 50 odst. 8 stavebního zákona, neznamená to, že by úpravy provedené v návrhu územního plánu svým charakterem nevykročily z mezí přípustných úprav prováděných v režimu § 188 odst. 1 stavebního zákona.
33. Pokud tedy pořizovatel úpravy územního plánu důsledně převezme věcná řešení obsažená v dosavadním územním plánu, přičemž provedené úpravy se správně omezí pouze na aspekty související s rozdíly v právních předpisech aktuálně účinných v porovnání

s právními předpisy účinnými v době vydání dosavadního územního plánu obce, a nadřízený orgán územního plánování vydá nesouhlasné stanovisko dle § 50 odst. 7 stavebního zákona z důvodu rozporu návrhu územního plánu s nadřazenou územněplánovací dokumentací, nelze v procesu dle § 188 odst. 1 stavebního zákona pokračovat, ledaže by zjištěný rozpor mohl být odstraněn jinak než změnou věcného řešení obsaženého v dosavadním územním plánu obce (např. vysvětlením projektanta ÚSES o dostatečnosti rozsahu biokoridoru převzatého z upravovaného územního plánu obce, jenž zachovává plnou funkčnost).

34. Soud se neztotožňuje s názorem krajského úřadu vyjádřeným v přípisu ze dne 26. 6. 2015, podle něhož nelze v rámci projednávání úprav územního plánu obce dle § 188 odst. 1 stavebního zákona provést zpřesnění koridorů a ploch nadmístního významu obsažených v nadřazené územněplánovací dokumentaci. Je naopak namístě, aby nadřízený orgán územního plánování při posuzování souladu návrhu upraveného územního plánu se zásadami územního rozvoje prověřil, zda věcné řešení převzaté z dosavadního územního plánu obce nelze akceptovat jako zpřesnění plochy či koridoru vymezeného zásadami územního rozvoje. Věcné řešení převzaté z upravovaného územního plánu obce jistě není v rozporu s koridorem či plochou obsaženou v zásadách územního rozvoje jen proto, že svým rozsahem přesně nekopíruje rozsah koridoru či plochy vymezeného v zásadách územního rozvoje pro daný záměr. Samy zásady územního rozvoje ukládají obcím, aby v rámci pořizování územněplánovací dokumentace pro území obce či její části zpřesnily v souladu s metodikou pro vymezování ÚSES regionální biokoridory tak, aby byly dodrženy minimální parametry stanovené metodikou a zajištěna jejich funkčnost.
35. Z obsahu správního spisu plyne, že ačkoliv odpůrkyně zpočátku postupovala v souladu s § 188 odst. 1 stavebního zákona, následně se pod vlivem stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování dopustila procesní vady, neboť v rámci úprav územního plánu obce z roku 2002 přijala věcné řešení vztahující se k pozemku navrhovatelů, které se nepřipustně odchýlilo od věcného řešení obsaženého v upravovaném územním plánu. Odpůrkyně se mohla bránit proti stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 3. 12. 2014, resp. jeho stanovisku ze dne 26. 6. 2015 žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2018, čj. 7 As 201/2017 – 57). Pokud se ale rozhodla podrobit se nesouhlasnému stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování, měla ustát v pořizování úpravy územního plánu dle § 188 odst. 1 stavebního zákona a eventuálně rozhodnout o pořízení nového územního plánu dle § 44 stavebního zákona. Odpůrkyně ovšem namísto toho provedla změnu věcného řešení, čímž dle názoru nadřízeného orgánu územního plánování uvedla návrh upravovaného územního plánu do souladu se zásadami územního rozvoje, takže nadřízený orgán potvrdil na základě § 50 odst. 8 stavebního zákona odstranění zjištěných nedostatků návrhu územního plánu (tím byla odstraněna procesní překážka pro dokončení postupu dle § 188 odst. 1 stavebního zákona).
36. Z výše uvedeného plyne, že žalobkyně postupovala v rozporu se zákonem, neboť namísto toho, aby ukončila proces dle § 188 odst. 1 stavebního zákona, přistoupila k provedení věcné změny upravovaného územního plánu s cílem dosáhnout souhlasného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování dle § 50 odst. 7 a 8 stavebního zákona. Tato vada řízení se promítla do obsahu územního plánu, má tedy vliv na zákonnost opatření obecné povahy. Soud musel k této vadě řízení přihlídnout, přestože nebyla navrhovateli takto explicitně v právní rovině předestřena, neboť tato vada neoddělitelně souvisí s věcným

posouzením návrhového bodu, že opatřením obecné povahy bylo bez relevantního důvodu změněno funkční určení pozemku navrhovatelů. Právě otázka kontinuity obsahu územněplánovací dokumentace je jádrem argumentace navrhovatelů, přičemž výše popsaná vada s touto otázkou bezprostředně souvisí.

37. Druhým důvodem, pro nějž odpůrkyně přistoupila ke změně věcného řešení pozemku navrhovatelů, je negativní stanovisko orgánu ochrany přírody příslušného k ochraně ÚSES. Na základě dohody, která byla s tímto dotčeným orgánem sjednána, přistoupila odpůrkyně k rozšíření tzv. krčku regionálního biokoridoru o pozemek navrhovatelů, a to za účelem vytvoření přechodové zóny. Soud k tomu uvádí, že rovněž proti stanovisku dotčeného orgánu se mohla odpůrkyně bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2017, čj. 6 As 222/2017 – 26, a ze dne 13. 12. 2018, čj. 6 As 113/2018 – 55). Je nicméně rovněž třeba poukázat na to, že stanovisko dotčeného orgánu ani dohoda s ním uzavřená nevyznívají nijak rezolutně, dotčený orgán připouští možnost ponechat biokoridor ve stávajícím rozsahu, bude-li toto řešení akceptováno odborným a komplexním zhodnocením vymezené trasy autorizovaným projektantem ÚSES, a to nejen z hlediska prostorových parametrů, ale i funkčnosti biokoridoru.
38. Ve vztahu k požadavku dotčeného orgánu na změnu návrhu upravovaného územního plánu platí totéž, co bylo uvedeno výše ohledně stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování. Pokud by požadavek dotčeného orgánu obsažený v jeho stanovisku vyžadoval, aby v průběhu procesu dle § 188 odst. 1 stavebního zákona byla provedena změna věcného řešení obsaženého v dosavadním územním plánu, která by překračovala mez přípustné úpravy provedené v tomto specifickém postupu, nebylo by možné v tomto postupu pokračovat. Odpůrkyně tedy zatížila proces projednávání úpravy územního plánu vadou, neboť namísto toho, aby ustala v projednávání úpravy, provedla změnu věcného řešení obsaženého v územním plánu obce z roku 2002, a tím porušila § 188 odst. 1 stavebního zákona.
39. Odpůrkyně (resp. pořizovatel úpravy územního plánu) mohla u autorizovaného projektanta ÚSES prověřit, zda by vymezení regionálního biokoridoru v rozsahu obsaženém v územním plánu obce z roku 2002 bylo z hlediska prostorových parametrů a funkčnosti akceptovatelné. Pak by mohla vydat upravený územní plán i bez rozšíření regionálního biokoridoru, a tedy změny funkčního určení pozemku navrhovatelů. Z předloženého správního spisu neplyne, že by takové prověření bylo provedeno.
40. Druhou možností jak zvrátit stanovisko dotčeného orgánu bylo napadnout ho žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu (viz výše). Nezákonnost stanoviska dotčeného orgánu by mohla pramenit z porušení § 4 odst. 4 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení je dotčený orgán vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnilly podmínky, za kterých bylo původní stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží. Toto ustanovení tak vyjadřuje požadavek právní jistoty a kontinuity. Je třeba ho vztáhnout nejen na stanoviska vydaná dle stavebního zákona, nýbrž i na vyjádření dotčeného orgánu vydaná za účinnosti předchozích právních předpisů. Požadavek právní jistoty a kontinuity

v činnosti dotčeného orgánu nezískal normativní hodnotu dnem 1. 1. 2007 (tu měl nepochybně již dříve, lze ho dovodit přinejmenším z ústavního pořádku České republiky, neboť je součástí konceptu právního státu), pouze byl od tohoto okamžiku výslovně vyjádřen ve stavebním zákoně. Byť zmiňované ustanovení primárně míří na vydávání stanovisek a závazných stanovisek v různých stupních procesů územního plánování a stavebního řádu, dopadá i na konsektivně probíhající procesy a správní řízení stejného stupně. Minimální požadavek, jenž lze z tohoto ustanovení dovodit, je požadavek důkladného vypořádání se se skutečnostmi, proč dříve odsouhlasené řešení nelze aktuálně akceptovat (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2013, čj. 2 As 40/2013 – 32). Toto vypořádání se musí opírat o věcné důvody.

41. Z územního plánu obce z roku 2002 vyplývá, že jednotlivé prvky ÚSES zanesené do územního plánu byly pečlivě po odborné stránce prověřeny a průběh biokoridoru ve sporné části území odsouhlasen Okresním úřadem P.-v.. Dotčený orgán ve stanovisku k návrhu upraveného územního plánu neuvedl, že by důvodem zaujetí nesouhlasného stanoviska byly jakékoliv změny v právní úpravě (např. stavebního zákona, jeho prováděcích právních předpisů nebo jiných právních předpisů, zejména pak zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny). Dotčený orgán se neodvolal ani na změnu skutkových okolností či výraznou progresi vědeckých poznatků, s nimiž souvisí vymezování prvků ÚSES (stále se postupuje dle metodiky z 90. let 20. století). Pouze uvedl, že by bylo vhodnější rozšířit tzv. krček regionálního biokoridoru vytvořením přechodové zóny, která zlepší funkčnost biokoridoru. Změna stanoviska dotčeného orgánu v porovnání se stavem biokoridoru v územním plánu obce z roku 2002 není založena na důvodech, které by vycházely z § 4 odst. 4 stavebního zákona. Dotčený orgán se odvolával na velkorysejší vymezení regionálního biokoridoru v zásadách územního rozvoje, nevypořádal se ovšem s tím, že samotné zásady ukládají obcím upřesnit skladebné prvky ÚSES ve vlastních územněplánovacích dokumentacích, a to až na minimální šíři při zachování funkčnosti. Dotčený orgán se ve svém stanovisku nevypořádal s tím, zda nastaly takové relevantní změny, které by opodstatňovaly změnu stanoviska dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny v porovnání s kladným stanoviskem k vymezení regionálního biokoridoru v dané části území v územním plánu obce z roku 2002. V tomto ohledu je tedy stanovisko orgánu ochrany přírody nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což se promítá i do odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které se odvolává právě na stanovisko dotčeného orgánu (k tomu viz níže).
42. Navrhovatelé dalším návrhovým bodem poukazují na nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách. Domnívají se, že odpůrkyně měla jejich námítky věcně posoudit, nikoliv pouze odkázat na stanoviska dotčených orgánů. K tomu soud obecně uvádí, že na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba v zásadě klást stejné požadavky jako na odůvodnění správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2010, čj. 1 Ao 5/2010 – 169). Postačuje přitom vypořádat se se všemi základními námitkami, o něž se opírá stanovisko dotčené osoby (srov. rozsudek ze dne 27. 5. 2015, čj. 6 As 152/2014 – 78). Tento závěr platí pro odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které je součástí opatření obecné povahy, tím spíše, že na odůvodnění tohoto typu rozhodnutí nelze klást nepřiměřené nároky (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, a ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. I. ÚS 178/15). Na druhou stranu ovšem nelze odhlížet od toho, že právě prostřednictvím podaných námitek vystupují navrhovatelé z neurčitého okruhu adresátů opatření obecné povahy a mají nárok na to, aby se odpůrkyně s jádrem jejich argumentace přesvědčivě vypořádala.

43. Navrhovatelé v uplatněných námitkách poukázaly na absenci důvodů pro změnu funkčního určení jejich pozemku a rovněž na to, že jelikož je jejich pozemek oplocen, nebude moci plnit funkce biokoridoru. Odpůrkyně v rozhodnutí o námitkách odkázala na stanoviska krajského úřadu, a to jednak, jakožto nadřízeného orgánu územního plánování, jednak jakožto dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny. Tyto odkazy ovšem v dané věci bez dalšího neobstojí. Jak soud již výše uvedl, orgán ochrany přírody ve svém stanovisku připustil, že by bylo možné akceptovat převzetí rozsahu biokoridoru z územního plánu obce z roku 2002, pokud by kvalifikovaná osoba potvrdila funkčnost tohoto řešení. Stanovisko dotčeného orgánu tedy nebylo jednoznačně negativní a bylo na odpůrkyni, aby sama odůvodnila, proč přistoupila k rozšíření biokoridoru na šířku 100 m, ačkoliv dotčený orgán připustil, že tento jeho primární požadavek není třeba za určitých podmínek převzít a lze ponechat dosavadní řešení biokoridoru. Z přípisu nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 23. 9. 2015 přitom plyne, že dohoda pořizovatele územního plánu s dotčeným orgánem na úseku ochrany přírody a krajiny je klíčová i pro jeho stanovisko ohledně souladu návrhu upravovaného územního plánu se zásadami územního rozvoje. Orgán ochrany přírody ve svém stanovisku rovněž neuvedl věcné důvody, pro něž se odchýlil od svého dřívějšího souhlasného postoje k vymezení regionálního biokoridoru v územním plánu obce z roku 2002. S ohledem na požadavek právní jistoty a kontinuity přitom bylo třeba vyložit věcné důvody, pro které nelze dřívější řešení akceptovat. Bez toho nemohla odpůrkyně vyjít ze stanoviska dotčeného orgánu a podrobit se mu. Odpůrkyně se v rozhodnutí o námitkách nezabývala ani tím, zda úprava věcného řešení obsaženého v územním plánu obce z roku 2002 provedená na základě požadavku nadřízeného orgánu územního plánování (resp. dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny), proti níž se navrhovatelé bránili, odpovídá svým charakterem přípustné úpravě územního plánu v režimu § 188 odst. 1 stavebního zákona. Jakkoliv odpůrkyně v odůvodnění rozhodnutí o námitkách uvedla základní formální důvody, pro něž nemohla námitkám navrhovatelů vyhovět, nelze z něho seznat, že by se zabývala tím, zda provedená změna věcného řešení odpovídá limitům vydání územního plánu formou úpravy dosavadního územního plánu obce a zda respektování stanoviska orgánu ochrany přírody skutečně vyžaduje provedení změny věcného řešení. Odpůrkyně tak rozhodla o námitkách, aniž vyřešila podstatné skutkové a právní důvody, na nichž závisí výsledek rozhodnutí (resp. aby své úvahy o těchto otázkách vtělila do odůvodnění rozhodnutí), což má za následek jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Návrhový bod je důvodný.
44. Soud shrnuje, že vzhledem k výše popsané vadě postupu při projednávání a vydání upraveného územního plánu a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách pro nedostatek důvodů je návrh důvodný. Soud proto zrušil ke dni právní moci tohoto rozsudku napadenou část opatření obecné povahy (§ 101d odst. 2 věta první s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelé měli ve věci plný úspěch, a proto jim náleží náhrada nákladů řízení. Společné náklady navrhovatelů zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada DPH, neboť zástupce navrhovatelů je plátcem DPH. Odměna za zastupování dvou účastníků za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 12 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)] činí 9 920 Kč. Náhrada hotových výdajů činí za 2 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) celkem 600 Kč. Náhrada DPH z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 21 % z 10 520 Kč, tj. 2 209 Kč

(zaokrouhleno podle § 37 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů). Náklady na zastoupení advokátem tak činí celkem 12 729 Kč, na každého z navrhovatelů připadá částka 6 364,50 Kč. Každý z navrhovatelů dále vynaložil soudní poplatek za podání návrhu ve výši 5 000 Kč podle položky 18 bodu 2 písm. b) sazebníku soudních poplatků. Každý z navrhovatelů tak má právo na náhradu nákladů ve výši 11 364,50 Kč. Náhradu nákladů řízení je odpůrkyně povinna uhradit podle § 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce navrhovatelů, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu